

La vida, posem per cas

Vicent Ventura

Volia escriure allò que, per a tan poca salut, més val morir-se, però rectifique tot seguit, perquè, malgrat la perspectiva de malalties cada dia que passa més insistents i degradants, es millor patir-les que veure reduïda «l'esperança mitjana de vida». Es clar que també m'agradaria, si es pot tallar per on convinga, com el bacallà, deixar-ho córrer quan la degradació resulte insuportable. No poder valer-me per mi mateix o, el que és pitjor, perdre el poc o el molt sentit comú amb el qual vaig tirant per la vida, i començar a dir més barbaritats de les que la benevolència dels altres pot permetre, és un espectacle que voldria evitar.

A l'estiu tot lo món viu, i es mou d'ací cap allà amb una febrilitat i un entusiasme que sempre m'han deixat parat, obés com sóc, i amb un horror infinit a la suor. La pròpia, és clar, però també la dels altres. La suor, que tant reivindica ara, per cert, un corrent que no se si podríem anomenar «nou erotisme». Diuen que l'olor de la suor pot ser estimulante. Ho dubte. ¿Què voleu? Sóc de la generació que va descobrir la dutxa a una edat en què quasi deixàvem ja de ser joves.

Resulta que, ara, a l'estiu, quan generalment fallen tants serveis, socials o no, es planta al meu davant la figura del metge. Estic malalt, tinc una cama inflada, la dreta, la ma-

teixa de què es queixa Vicent Andrés Estellés. L'erisipela. Hi ha un refrany d'aquells que ho simplifiquen tot, segons el qual, «l'erisipela, mata o pela». Gràcies al Dr. Fleming, que al País Valencià ha arribat a tenir quasi tants carrers com Franco, l'erisipela ja no mata. Només pela. Però, fotre, fot, podeu estar-ne ben segurs.

Doncs bé, quan jo era menut, aquestes malalties, les tractava un metge d'aquells d'«igual», que quan sabien molt, sabien tot el que se sabia aleshores, que no era massa. Recomanaven tractaments de xoc, com les cataplasmes de farina de llinosa, que t'aixecaven del llit impulsat pel foc que et cremava en entrar en contacte amb el pit. Tot era igual, perquè l'aigua de Carabana, l'oli de ricí i altres delicadeses de la farmacopea anaven darrere de les cataplasmes, amb els seus efectes repugnants.

Deixarem, però, en aquest punt la referència històrica, que podria convertir aquestes notes en una escena de sarsuela, per a passar al comentari de dues notícies que s'han produït

amb la suficient proximitat en el temps com per a poder-les relacionar. L'una explica que al Col·legi de Metges de Madrid han guanyat les eleccions els partidaris de la medicina privada, i l'altra, que, com a conseqüència del fet que les «esperances» de vida mitjana han augmentat, els càlculs de les pensions han fallat, i ara sembla que no hi ha prou diners per a pagar als qui han —hem— estat cotitzant tota la vida.

Hi ha més coses al fons de cadascuna de les dues notícies, però tampoc no s'exagera si es diu que, amb una medicina privada preponderant, el problema de les pensions no existiria. Les perspectives de vida mitjana no serien les actuals. I els càlculs estarien dins de les previsions de quan els feren.

I el qui crega que quan dic el que queda dit defense el funcionament de la seguretat social, amb la qual s'ha embolicat el meu —¡ai!— vell amic Ernest Lluc, es que no ha entès res. Pitjor per a ell.

I, d'una altra banda, els qui encara defensen una medicina basada, sobretot, en l'exercici privat, als quals la seguretat, més «social» que mai, els és secundària, és a dir, només per als casos d'aquells qui «no poden pagar», ja saben el que cal fer: votar Fraga.

Les coses, en aquest cas com en uns altres de semblants, no poden ser més clares.

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

Tr. cognom zn
 Nom Domicili
 Població D. P. Tel. oort
 Lloc de naixement Any de naixement
 Professió Lloc de treball

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un any per la quantitat de:

5.650 pessetes 10.500 pessetes (Europa) Firma

Pagarà: semestralment anualment

Forma de pagament: Dom. bancària Taló bancari Gir postal
 En el cas corresponent ompliu, al dors, la domiciliació bancària

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A. Avinguda del Caró de Choroer, 40, 1a. València-1

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distngits senyors:

Caixa o banc Agència

Carrer Ciutat

Els pregué que els rebuts que a nom de

Domicili Població

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A., per un total de ptes.

a pagar en terminis anualment per la quantitat de ptes. siguen

pagats amb càrrec: al compte corrent núm.
 a la llibreta d'estalvis

..... de de 198

Firma